STEPHEN KING
jde do kina

STEPHEN KING

jde do kina

Beta
Nakladatelství

Copyright © 2009 by Stephen King
Translation © Ivan Němeček, 2010
Original English title: STEPHEN KING GOES TO THE MOVIES
Published by agreement with the author and the author´s agents, The Lotts Agency, Ltd.
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2022
All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN

OBSAH

Pokoj 1408 11
1408 13

Děs v prádelně 49
Šroťák 51

Srdce v Atlantidě 71
Ničemové ve žlutých pláštích 73

Vykoupení z věznice Shawshank 287
Rita Hayworthová a vykoupení z věznice Shawshank 289

Kukuřičné děti 375
Děti kukuřice 377

Mých 10 nejoblíbenějších filmových adaptací 405

Pro Franka Darabonta, který proměnil mé sny ve skutečnost

POKOJ 1408

Je zázrak, že tenhle příběh vůbec v nějaké formě existuje, ať už v tištěné, nebo filmové. Prvních tisíc slov jsem naškrábal rukou v obývacím pokoji pronajatého bytu na ostrově Sanibel, když mně a mé rodině zabránila v odpoledním koupání prudká bouřka. Měl sloužit jako příklad (pro knihu *O psaní*), jak přepisuju jedno téma. Jeden příběh o strašidelném hotelu už jsem napsal (*Osvícení*) a normálně nemám potřebu přežvýkávat něco podruhé.

Dokončil jsem jej proto, že hlavní hrdina, cynický pisálek (který kdysi mohl mít nějaké literární ambice) chrlící knihy, které odhalují tajemství údajně strašidelných míst, mě začal zajímat. Napadlo mě, co se stane, když se takový člověk setká s realitou.

Seriózní herci zřídka berou role v nízkorozpočtových hororech, ale John Cusack roli Mikea Enslina vzal, a přestože nevím jistě proč (možná to řekl v nějakém předpremiérovém rozhovoru, ale nikdy jsem ho neslyšel odpovědět na tu otázku přímo), myslím si, že ta postava mohla zaujmout jeho představivost. On v té roli září a téměř z toho filmu dělá představení jednoho herce.

Věděl jsem, že to bude dobrý film, už když mi producent Bob Weinstein poslal předběžnou upoutávku. Měla v sobě klaustrofobickou dokonalost, která naprosto přesně vystihovala atmosféru příběhu. Představoval jsem si jevy, které dohánějí obyvatele pokoje 1408 k šílenství tím, že v nich vyvolají

jakési neznámé pocity a duševní stavy, jaké člověk zažívá jen v horečnatých snech nebo pod vlivem LSD nebo mezkalinu. Tvůrci to do toho filmu dostali a výsledkem je rarita: horor, který skutečně děsí. Naléhal jsem, aby ten film byl přístupný už od třinácti let (a nakonec tak byl opravdu klasifikován), protože v něm není skoro žádná krev. Stejně jako staré dobré filmy Vala Lewtona, i tenhle film pracuje s našimi nervy, nikoli s dávicím reflexem.

A ještě pár slov na závěr. Tvůrci filmu si přimysleli dodatečný příběh, který v následujícím příběhu nenajdete. Je to starý hollywoodský trik, který je vždycky nebezpečný a zřídka se setká s odezvou. Tady funguje, i když si myslím, že museli přetočit konec, aby tomu tak bylo.

1408

I

Mike Enslin byl ještě v otáčecích dveřích, když na čalouněné židli v hale uviděl sedět ředitele hotelu Dolphin Olina. Mikeovi se propadlo srdce. *Možná jsem s sebou měl nakonec přece jen znovu vzít právníka,* napadlo ho. Jenže teď už bylo pozdě. Ale i když se Olin rozhodl postavit mezi Mikea a pokoj číslo 1408 bariéru, všechno tak špatné nebylo; však on si to vynahradí. Když Mike vycházel z otáčecích dveří, Olin přecházel halu s vytrčenou buclatou rukou. Malý elegantní hotel Dolphin stál na Šedesáté první ulici, hned za rohem od Páté Avenue. Mike minul muže a ženu ve večerních šatech a přehodil si malou tašku s věcmi na přespání do levé ruky, aby mohl Olinovi potřást pravicí. Žena byla světlovlasá a šaty měla samozřejmě černé. Její lehký květinový parfém jako by charakterizoval New York. V baru v mezipatře hrál někdo „Noc a den", a tím jen podtrhoval newyorskou atmosféru.

„Pane Ensline, dobrý večer."

„Pane Oline, je nějaký problém?"

Olin vypadal ztrápeně. Krátce se rozhlédl po malé elegantní hale, jako by hledal pomoc. Opodál postával dveřník, který s trpělivým úsměvem sledoval nějaký manželský pár, jak se dohaduje o lístcích do divadla. U recepce hovořil muž pomačkaného vzhledu, jaký člověk získá jen po dlouhých

hodinách letu, o své rezervaci se ženou v elegantním černém společenském kostýmu. V hotelu Dolphin probíhalo všechno jako obvykle. Všem někdo pomáhal, kromě pana Olina, který padl do spisovatelových spárů.

„Pane Oline?“ opakoval Mike.

„Pane Ensline… mohli bychom si chvíli promluvit v mé kanceláři?“

No a proč ne? Pomůže to jeho práci o pokoji číslo 1408, přispěje to k zlověstnosti atmosféry, kterou jeho čtenáři vyžadují, a to ještě není všechno. Až do této chvíle si Mike nebyl navzdory všem příznakům jistý; teď už byl. Olin se skutečně bojí pokoje 1408 a toho, co by se tam Mikeovi mohlo v noci stát.

„Samozřejmě, pane Oline.“

Olin jako dobrý hostitel sáhl po Mikeově tašce. „Dovolte.“

„To je dobré,“ řekl Mike. „Mám tam jen náhradní oblečení a kartáček na zuby.“

„Jste si jistý?“

„Ano,“ odpověděl Mike. „Už teď mám na sobě havajskou košili pro štěstí.“ Usmál se. „Odpuzuje duchy.“

Olin jeho úsměv neopětoval. Jen vzdychl, malý obtloustlý muž v žaketu s pečlivě uvázanou kravatou. „Výborně, pane Ensline. Pojďte se mnou.“

Ředitel hotelu působil v hale nejistě, téměř ušlápnutě. Ve své kanceláři vykládané dubem a s fotografiemi hotelu na stěnách (Dolphin otevřel v roce 1910 – Mike možná publikoval bez povšimnutí recenzentů v časopisech a velkých denících, ale podklady si sháněl) však jako by znovu získal ztracenou jistotu. Na podlaze ležel perský koberec. Dvě stojací lampy vrhaly příjemné žluté světlo. Na psacím stole vedle humidoru stála lampička se zeleným stínítkem. A vedle humidoru ležely také tři poslední knihy Mikea Enslina. Samozřejmě paperbacky, vázané knihy mu nevycházely. I *můj hostitel si sháněl podklady,* pomyslel si Mike.

Posadil se před psací stůl, protože předpokládal, že Olin si sedne za něj, jenže Olin ho překvapil. Přitáhl si židli vedle Mikea, dal si nohu přes nohu a pak se naklonil přes úhledné bříško, aby dosáhl na humidor.

„Doutník, pane Ensline?“

„Ne, díky, já nekouřím.“

Olin zabloudil očima k cigaretě za Mikeovým pravým uchem – vesele mu tam trčela pro brzké použití jako nějakému vtipnému reportérovi ze

starých časů, který měl ještě za stuhou měkkého plstěného klobouku zastrčenou cedulku s nápisem TISK. Ta cigareta už se natolik stala součástí Mikeova vzhledu, že skutečně nevěděl, na co se Olin dívá. Potom se zasmál, vytáhl ji, podíval se na ni a pak se pohledem vrátil k Olinovi.

„Devět let jsem žádnou nevykouřil," řekl. „Bratr umřel na rakovinu plic. Po jeho smrti jsem toho nechal. Ta cigareta za uchem…" Pokrčil rameny. „Částečně asi póza, částečně pověrčivost. Jako ta havajská košile. Nebo jako ty cigarety, které občas u lidí vidíte na stolech nebo na stěnách v krabičce, na které je nápis V PŘÍPADĚ NOUZE ROZBIJTE SKLO. Je 1408 kuřácký pokoj, pane Oline? Čistě pro případ, kdyby vypukla jaderná válka."

„Vlastně je."

„No," řekl Mike, „tak mám na té noční hlídce o jednu starost míň."

Pan Olin znovu vzdychl, ale tenhle vzdech už nebyl tak nešťastný jako ten v hale. Ano, to je tou kanceláří, pomyslel si Mike. Ta kancelář na něj má zvláštní vliv. I dnes odpoledne, když tu Mike byl v doprovodu toho právníka, Robertsona, mu Olin připadal méně nervózní, hned jak sem vešli. A proč ne? Kde jinde by se měl člověk cítit na koni, když ne ve své kanceláři? Na stěně má hezké fotografie, na podlaze dobrý koberec a v humidoru dobré doutníky. Od roku 1910 tu spousta manažerů nepochybně uzavřela spoustu obchodů; ta kancelář působila svým způsobem stejně newyorsky jako ta blondýna v černých šatech s holými rameny, jako její vůně a její nevyslovený příslib elegantního newyorského sexu v časných ranních hodinách.

„Vy si stále nemyslíte, že bych vám tu myšlenku dokázal vymluvit, viďte?" zeptal se Olin.

„Já vím, že nedokázal," řekl Mike a znovu si zasunul cigaretu za ucho. Nečesal si vlasy dozadu a nemastil si je Vitalisem nebo vlasovým olejem Wildroot jako ti někdejší barvití pisálkové v plstěných kloboucích, ale tu cigaretu si stejně každý den měnil, tak jako si měnil spodní prádlo. Člověk se za ušima potí, a když se na cigaretu večer pořádně podíval, než ji spláchl do záchodu, viděl na tenkém bílém papírku žlutooranžové stopy toho potu, což nikterak nezvýšilo jeho chuť zapálit si. Dvacet let kouřil třicet, někdy čtyřicet denně, ale to už měl za sebou. Zajímavější by byla odpověď na otázku, *proč* vůbec kouřil.

Olin sebral ze stolu hromádku paperbacků. „Upřímně doufám, že se mýlíte."

Mike rozepnul zip na boční kapse své tašky a vytáhl malý diktafon Sony. „Nevadilo by vám, kdybych si náš rozhovor nahrál, pane Oline?“

Olin mávl rukou. Mike stiskl tlačítko nahrávání a na přístroji se rozsvítila červená kontrolka. Cívky se začaly otáčet.

Olin se zatím pomalu probíral knihami a četl si jejich názvy. Jako pokaždé, když Mike Enslin viděl své knihy v rukou někoho jiného, pocítil podivnou směsici emocí: hrdost, stísněnost, pobavení, odpor a stud. Po obchodní stránce se neměl zač stydět, posledních pět let ho docela slušně živily a nemusel se dělit o zisky s žádným „knižním parazitem“, jak jim říkal, možná tak trochu ze závisti jeho agent, protože Mike si to celé vymyslel sám. Po obchodním úspěchu první knížky by to nenapadlo jen blbce. Co taky napsat po *Frankensteinovi* než *Frankensteinovu nevěstu*?

Přesto odjel do Iowy. Studoval s Jane Smileyovou. Kdysi ho srovnávali se Stanleym Elkinem. Kdysi taky aspiroval na titul „Mladého básníka z Yale“ (nikdo ze současného okruhu jeho přátel a známých o tom neměl tušení). Ale když začal ředitel hotelu předčítat tituly jeho knih nahlas, zalitoval, že zapínal diktafon. Později si bude představovat, že v Olinově odměřeném hlasu zaslechl pohrdlivé tóny. Nevědomky se dotkl cigarety za uchem.

„Deset nocí v deseti strašidelných domech,“ četl Olin. *„Deset nocí na deseti strašidelných hřbitovech. Deset nocí v deseti strašidelných hradech.“* S mírným úsměvem v koutcích úst vzhlédl k Mikeovi. „Dostal jste se s tím až do Skotska, a to nemluvím o Vídeňském lese. A všechno si můžete odečíst z daní, viďte? Je to ostatně vaše práce.“

„Chcete tím něco říct?“

„Jste velice citlivý, viďte?“ zeptal se Olin.

„Citlivý ano. Bázlivý ne. Jestli si myslíte, že mě kritikou mých knih odradíte od zkoumání vašeho hotelu –“

„Ale vůbec ne. Jen jsem byl zvědavý, nic víc. Před dvěma dny, když jste poprvé přišel se svým… požadavkem, jsem poslal Marcela – to je denní správce – aby mi ty knihy sehnal.“

„Byla to prosba, ne požadavek. A stále je. Slyšel jste pana Robertsona: příslušný zákon státu New York – nemluvě o dvou paragrafech občanského zákoníku – vám zakazuje odmítnout mi určitý pokoj, pokud o něj požádám a je volný. A pokoj 1408 volný je. On je v současné době *stále* volný.“

Jenže pan Olin se nechtěl vzdát hovoru o Mikeových třech posledních knihách – v hodnocení *New York Times* bestsellerech – alespoň zatím se nechtěl vzdát. Už potřetí jimi listoval. Mírné světlo lampičky se odráželo na jejich lesklých deskách, na kterých převládala červená barva. Červená barva prodává strašidelné knihy lépe než kterákoli jiná barva, řekli Mikeovi.

„Neměl jsem čas se do nich hlouběji ponořit," řekl Olin, „dostal jsem se k nim až dnes večer. Měl jsem dost práce, jako obvykle. Dolphin je podle newyorských měřítek malý, ale máme devadesátiprocentní obsazenost a s každým hostem, který vchází hlavním vchodem, přichází obvykle problém."

„Jako já."

Olin se pousmál. „Já bych řekl, že vy jste dost zvláštní problém, pane Ensline. Vy a pan Robertson a všechny ty vaše výhrůžky."

Tohle Mikea značně rozčílilo. On nikomu nevyhrožoval, pokud za výhrůžku nelze považovat samotného Robertsona. A byl nucen vzít si právníka, stejně jako si člověk musí vzít páčidlo na dvířka skříňky se zrezivělým zámkem, do něhož už nejde klíč.

Tahle skříňka není tvoje, našeptával mu vnitřní hlas, ale zákony státu a země hovořily jinak. Ty zákony říkaly, že pokoj 1408 v hotelu Dolphin je jeho, pokud ho chce a pokud už ho neobsadil někdo před ním.

Začal si uvědomovat, že ho Olin pozoruje, stále s oním mírným úsměvem. Jako by téměř slovo od slova slyšel Mikeův vnitřní dialog. Byl to nepříjemný pocit a celá tahle schůzka byla pro Mikea nečekaně nepříjemná. Jako by se od chvíle, kdy vytáhl a zapnul diktafon (který obvykle ostatní odrazoval), dostal do defenzivy.

„Jestli má tohle všechno nějaký smysl, pane Oline, obávám se, že už mi nějakou chvíli uniká. A mám za sebou dlouhý den. Pokud jsme s tím dohadováním o čtrnáct set osmičce skončili, rád bych šel nahoru a –"

„Přečetl jsem si jednu tu… jak se jim říká? Eseje? Povídky?"

Mike jim říkal plátci účtů, ale tohle neměl v úmyslu říct do zapnutého diktafonu. Ani když ta páska byla jeho.

„Příběhy," usoudil Olin. „Četl jsem po jednom příběhu z každé knihy. Ze *Strašidelných domů* tu o Rilsbyho domě v Kansasu –"

„Ano, ty vraždy sekerou." Toho chlapa, který rozsekal celou šestičlennou rodinu, Eugenea Rilsbyho, nikdy nechytili.

„Přesně tak. A ten o té noci, kterou jste strávil u hrobů milenců na Aljašce, kteří spáchali sebevraždu – jak o nich lidé prohlašují, že je vídají v okolí Sitky – a pak ten popis oné noci na hradě Gartsby. Ten příběh vlastně byl dost zábavný, to mě překvapilo."

Mike stražil uši, aby ve zmínkách o svých knihách zachytil sebemenší náznak pohrdání, a nepochyboval o tom, že občas zaslechl pohrdlivý tón, který tam však nebyl. Mike zjistil, že jen málokterý tvor na zemi je tak paranoidní jako spisovatel, který je v hloubi duše přesvědčený, že živoří, ale sám si skutečně nemyslel, že by ředitel hotelu jeho knihami pohrdal.

„Díky," řekl, „snad ano." Podíval se na diktafon. Jeho červené oko obvykle sledovalo toho druhého a ponoukalo ho, aby řekl nějakou pitomost. Teď mu však připadalo, že sleduje jeho samotného.

„Ale jistě, myslel jsem to jako kompliment." Olin poklepal na knihy.

„Počítám, že je přečtu. Už jen kvůli tomu, jak jsou napsané. Líbí se mi váš styl. Překvapilo mě, že jsem se musel bezděčně smát vašim nikterak příliš nadpřirozeným dobrodružstvím na hradě Gartsby, a překvapilo mě, že jste tak dobrý. A tak *rafinovaný.* Čekal jsem mnohem krvavější příběhy."

Mike se duševně připravoval na to, co téměř nezbytně přijde dál, tedy na Olinovu variaci *Co dělá taková hezká holka na takovémhle místě.* Uhlazený hoteliér Olin, hostitel blondýn, které v černých šatech odcházejí do noci, dočasný ochránce neduživých důchodců ve smokincích, kteří si v hudební skříni hotelového baru pouštějí starou klasiku jako „Noc a den". Olin, který nejspíš tráví volné večery četbou Prousta.

„Jenže tyhle knihy jsou i znepokojivé. Kdybych do nich nenahlédl, myslím, že bych se dneska večer neobtěžoval čekáním na vás. Když jsem viděl toho právníka s kufříkem, věděl jsem, že budete chtít bydlet v tom zatraceném pokoji a že nic, co řeknu, vás od toho neodradí. Ale ty knihy…"

Mike vypnul diktafon. Z toho červeného oka ho mrazilo v zádech.

„Chcete vědět, proč píšu tak pokleslou literaturu?"

„Předpokládám, že pro peníze," řekl Olin nevzrušeně. „A tak pokleslá zase není, alespoň podle mého soudu… ačkoliv je zajímavé, proč jste dospěl k takovému závěru."

Mike cítil, jak mu tváře zalévá teplo. Vůbec se to nevyvíjelo tak, jak očekával; ještě *nikdy* nevypnul diktafon uprostřed rozhovoru. Olin se nezdál.

On mě svedl na scestí, pomyslel si Mike. *Dostrkal mě tam těma svýma buclatýma pěstěnýma ručičkama s úhlednými půlměsíčky nehtů.*

„Zaujalo mě – *udivilo* mě – zjištění, že čtu práci inteligentního talentovaného muže, který nevěří *jediné věci*, kterou napíše."

To není tak docela pravda, pomyslel si Mike. Napsal možná dva tucty příběhů, kterým věřil, ale zveřejnil jich jen pár. Během prvních osmnácti měsíců v New Yorku, kdy strádal ve službách plátku *Village Voice*, napsal stohy básní, kterým věřil. Ale věřil skutečně tomu, že bezhlavý duch Eugenea Rilsbyho bloumá za svitu měsíce opuštěnou kansaskou usedlostí? Ne. Strávil na té farmě noc, spal na zvlněném kuchyňském linoleu a neviděl nic než dvě myši, které se líně ploužily podél zdi. Strávil horkou letní noc v rozvalinách transylvánského hradu, kde údajně sídlil Vlad Tepes, a krev z něj sáli jen početní komáři. Během noci strávené u hrobu sériového vraha Jeffreyho Dahmera po něm šla ve dvě hodiny v noci bílá zakrvácená postava, která mávala nožem, ale zradilo ji chichotání poschovávaných přátel a na Mikea Enslina stejně neudělala žádný příšerný dojem; pubescentního ducha s gumovým nožem pořád ještě pozná. Jenže nic z toho nehodlal Olinovi vykládat. Nemohl si dovolit –

I když *mohl.* Diktafon (chyba od samého začátku, uvědomoval si teď) byl znovu vypnutý a tahle schůzka byla tak neveřejná, jak to jen šlo. Také začal Olina svým způsobem obdivovat. A když někoho obdivujete, chcete mu říkat pravdu.

„Ne," řekl, „já nevěřím ve zlé duchy požírající těla mrtvých ani v jiné duchy ani ve zvířátka s dlouhýma nohama. Podle mě je dobře, že nic takového neexistuje, protože nevěřím ani v žádného dobrého Pána, který nás před nimi může chránit. Tohle si myslím, ale přesto jsem si od samého začátku udržoval otevřenou mysl. Možná nikdy nedostanu Pulitzerovu cenu za zkoumání Štěkajícího ducha na hřbitově Mount Hope, ale kdyby se mi ukázal, poctivě bych o něm napsal."

Olin něco řekl, jedno jediné slovo, ale příliš tiše na to, aby je Mike slyšel.

„Promiňte?"

„Řekl jsem ne." Olin se na něj téměř omluvně podíval.

Mike vzdychl. Olin si myslí, že je lhář. V takové chvíli vám zbývá buď zaujmout bojové postavení, nebo se naprosto zříct diskuse. „Nenecháme to najindy, pane Oline? Já teď půjdu nahoru a vyčistím si zuby. Třeba se mi v zrcadle zjeví Kevin O'Malley."

Mike začal vstávat ze židle a Olin zdvihl buclatou ruku s pěstěnými nehty, aby ho zadržel. „Já neříkám, že jste lhář, pane Ensline, ale *vy nevěříte.* Duchové se zřídka zjeví tomu, kdo v ně nevěří, a pokud se zjeví, dotyčný je jen zřídka uvidí. Eugene Rilby by mohl kutálet svou useknutou hlavu přes celou vstupní halu svého domu, a vy byste to stejně neslyšel."

Mike vstal a sáhl po své tašce. „Pokud je to tak, nemám se v pokoji 1408 čeho bát, ne?"

„Ale budete," řekl Olin. „Vy se budete bát, protože v tom pokoji žádní duchové nejsou a nikdy nebyli. Je tam *něco* – sám jsem to cítil – ale není to přítomnost ducha. V opuštěném domě nebo na starém hradě vám vaše nevíra může sloužit jako ochrana. V pokoji 1408 vás učiní ještě zranitelnějším. Nedělejte to, pane Ensline. Dneska jsem na vás čekal jen proto, abych vás požádal, *poprosil* – nedělejte to. Vy, který jste napsal tyhle zasvěcené duchařské příběhy s takovým nadhledem a humorem, jste poslední člověk na světě, který by do toho pokoje patřil." Mike to současně slyšel i neslyšel. A *tys vypnul diktafon!* zuřil v duchu. *On mě nejdřív přivede do takových rozpaků, že vypnu diktafon, a pak se promění v Borise Karloffa, který moderuje Hvězdný duchařský víkend! Sakra! Stejně ho budu citovat. Když se mu to nebude líbit, ať si mě zažaluje.*

Najednou ho posedla touha odejít nahoru, nejen proto, aby mohl načít dlouhou noc v rohovém hotelovém pokoji, kterou už by měl nejradši za sebou, ale hlavně proto, že si chtěl zapsat, co právě řekl Olin, dokud to měl v živé paměti.

„Dejte si něco k pití, pane Ensline."

„Ne, já vážně –"

Pan Olin sáhl do kapsy saka a vytáhl klíč s dlouhým mosazným přívěskem. Mosaz byla stará, poškrábaná a zašlá. Bylo do ní vyryto 1408.

„Prosím," řekl Olin. „Vyhovte mi. Dejte mi ještě deset minut svého času – to vám stačí na malou skotskou – a já vám pak předám tenhle klíč. Udělal bych skoro všechno, abych vás přiměl ke změně názoru, ale troufám si tvrdit, že poznám, když je něco nevyhnutelné."

„Vy tady pořád používáte klasické klíče?" zeptal se Mike. „To je takové milé. Starosvětské."

„Dolphin přešel na systém MagCard v roce 1979, kdy jsem nastoupil do funkce ředitele, pane Ensline. Pokoj 1408 je jediný, který se stále odemyká

klíčem. Nebylo nutné dávat na jeho dveře zámek MagCard, protože tam nikdy nikdo nebydlí; platící host byl v pokoji naposledy v roce 1978."

„To si děláte srandu!" posadil se znovu Mike a znovu si připravil diktafon. Stiskl tlačítko nahrávání. „Ředitel hotelu pan Olin prohlašuje, že pokoj 1408 nebyl přes dvacet let pronajat platícímu hostu."

„A ten pokoj taky nikdy nepotřeboval mít na dveřích MagCard, protože jsem si naprosto jistý, že by tam nefungoval. Nefungují tam ani digitální hodinky. Někdy jdou pozadu, někdy se prostě vypnou, ale čas podle nich neurčíte. V pokoji 1408 rozhodně ne. Stejné je to s kapesními kalkulačkami a mobilními telefony. Pokud máte pejdžr, pane Ensline, radím vám ho vypnout, protože v pokoji 1408 si bude pípat, jak bude chtít." Odmlčel se. „Ale ani jeho vypnutí nezaručuje úspěch; může se sám znovu zapnout. Jediný jistý způsob je vyndat baterie." Stiskl tlačítko STOP na diktafonu, aniž se na ně podíval; Mike předpokládal, že při diktování příkazů používá podobný typ přístroje. „Ale v podstatě je jediný možný způsob: vůbec do toho pokoje nechodit."

„To nemůžu," řekl Mike, vzal si diktafon a znovu ho uložil, „ale myslím, že na toho panáka si udělat čas můžu."

Zatímco Olin naléval skotskou v dubem obloženém baru s olejomalbou Páté Avenue na přelomu století, Mike se ho zeptal, jak může vědět, že v pokoji 1408 nefungují přístroje, když je od roku 1978 neobývaný.

„Nechtěl jsem ve vás vzbudit dojem, že tam od roku 1978 nikdo nevkročil," odpověděl Olin. „Přinejmenším jednou měsíčně tam zajdou pokojské, aby trochu poklidily. To znamená –"

„Já vím, co to znamená," přerušil ho Mike, který už asi čtyři měsíce pracoval na *Deseti strašidelných hotelových pokojích.* Malý úklid neobývaného pokoje zahrnuje vyvětrání, doplnění Ty-D-Bowl, aby byla voda v záchodové nádržce hezky modrá, a výměnu ručníků. Převlékání postelí zřejmě ne. Napadlo ho, že si měl vzít svůj spací pytel.

„Postel vám odpoledne převlékli, pane Ensline," sdělil mu Olin cestou od baru, jako by mu četl myšlenky.

„Nechte už toho pana Enslina. Říkejte mi Mikeu."

„Myslím, že by mi to moc nešlo." Olin mu podal sklenku. „Tak na vás."

„I na vás." Mike zdvihl sklenici, aby si s Olinem přiťukl, ale ten ucukl.

„Ne, na vás, pane Ensline. Trvám na tom. Dnes budeme pít oba na vás. Budete to potřebovat."

Mike vzdychl, ťukl okrajem své sklenice o Olinovu a řekl: „Tak na mě. Vy byste dobře zapadl do nějakého hororového filmu, pane Oline. Hrál byste zasmušilého starého sluhu, který se snaží varovat mladou dvojici před návštěvou strašidelného hradu."

Olin se posadil. „Tuhle roli jsem bohudík moc často hrát nemusel. Pokoj 1408 není uveden na žádné webové stránce na seznamu paranormálních lokalit –"

To se po vydání mé knihy změní, pomyslel si Mike a napil se.

„– a hotel Dolphin nepatří mezi zastávky turistických tras s touto tematikou, přestože zahrnují i Sherry-Netherland, Plazu a Park Lane. Udržovali jsme ho pokud možno v utajení, i když jeho historie přirozeně nemohla uniknout badateli, který měl trochu štěstí a byl dostatečně vytrvalý."

Mike si dovolil pousmání.

„Veronique vyměnila ložní prádlo," řekl Olin. „Doprovázel jsem ji. Měl byste se cítit polichocen, pane Ensline: je to skoro, jako by vám ložní prádlo převlékala příslušnice královské rodiny. Veronique a její sestra přišly do Dolphinu jako pokojské v roce 1971 nebo 1972. Vee, jak jí říkáme, je v Dolphinu služebně nejstarší zaměstnankyní; je tu dokonce o šest let déle než já. Od té doby se vypracovala na hlavní pokojskou. Řekl bych, že postel nepřevlékala dobrých šest let, ale do pokoje 1408 chodila do roku 1992 jen ona – a její sestra. Veronique a Celeste byly dvojčata a díky tomuhle poutu byly vůči pokoji 1408… jak bych to řekl? Ne *imunní*, ale je to podobné… alespoň na tu krátkou dobu potřebnou k zběžnému úklidu."

„Nechcete mi říct, že ta její sestra v tom pokoji zemřela, že ne?"

„Ale vůbec ne," řekl Olin. „Odešla odsud někdy v roce 1988 kvůli chatrnému zdraví. Ale nevylučuju, že ten pokoj se na zhoršení jejího duševního i psychického stavu podepsal."

„Zdá se mi, že jsme dospěli k jakémusi srozumění, pane Oline. Doufám, že je neporuším, když vám řeknu, že mi to připadá směšné."

Olin se zasmál. „Na studenta záhad jste dost věcný."

„Musím, už kvůli svým čtenářům."

„Myslím, že jsem ten pokoj mohl nechat tak, jak je," přemítal ředitel hotelu. „Zamknuté dveře, zhasnutá světla, zatažené závěsy, aby slunce ne-

vyšisovalo koberec, přehoz přes postel, snídaňové menu ne na klice, ale na posteli… ale nesnesu pomyšlení, že by tam byl starý a zatuchlý vzduch jako v nějakém podkroví. Nesnesu pomyšlení, že by se tam vrstvil prach a vytvářely chuchvalce. Jsem snad proto puntičkářský, nebo rovnou posedlý?"

„Jste ředitel hotelu."

„Snad je to tím. V každém případě Vee a Cee ten pokoj udržovaly – velmi zběžně – dokud Cee neodešla a Vee poprvé nepovýšila. Pak jsem tam posílal pokojské – vždycky po dvojicích a vždycky takové, které spolu dobře vycházely –"

„V naději, že pouto mezi nimi odolá duchům?"

„Ano, v to jsem doufal. A z duchů v tom pokoji si můžete dělat legraci, jak chcete, pane Ensline, ale jejich přítomnost pocítíte téměř okamžitě, o tom jsem přesvědčený. Ať je v tom pokoji cokoliv, plaché to není.

Mnohdy – kdykoliv jsem mohl – jsem tam chodil s těmi pokojskými, abych na ně dohlédl." Odmlčel se a po chvíli téměř zdráhavě dodal: „Abych je dostal ven, kdyby se začalo dít něco opravdu strašného. Ale to se nikdy nestalo. Některé měly záchvaty pláče – jedna záchvat smíchu – nevím, proč smích v téhle situaci působí děsivěji – a pár jich omdlelo. Ale nic tak strašného se nestalo. Za ta léta jsem měl dost času k provedení několika jednoduchých pokusů – s pejdžry a mobily a tak – ale taky to nebylo tak hrozné. Bohudík." Odmlčel se a pak dodal podivným bezbarvým tónem: „Jedna oslepla."

„*Cože?*"

„Oslepla. Rommie Van Gelderová. Utírala prach z televize a najednou začala ječet. Zeptal jsem se jí, co se děje. Upustila prachovku, zakryla si rukama obličej a ječela, že je slepá… ale že vidí nějaké příšerné barvy. Ty zmizely téměř hned, jak jsem ji vyvedl z pokoje, a než jsme došli chodbou k výtahu, zrak se jí začal vracet."

„Tohle všechno mi říkáte, abyste mě vyděsil, viďte, pane Oline? Abyste mě odradil."

„To skutečně ne. Vy přece znáte historii toho pokoje, počínaje sebevraždou jeho prvního obyvatele."

Mike ji znal. Kevin O'Malley, prodejce šicích strojů, si vzal život skokem z okna 13. října 1910 a nechal po sobě manželku a sedm dětí.

„Z jediného okna toho pokoje skočilo pět mužů a jedna žena, pane Ensline. Tři ženy a jeden muž se v tom pokoji otrávili prášky, dva mrtvé našli

v posteli, dva v koupelně, jednoho ve vaně a jednoho sedícího na toaletě. V roce 1970 se jeden muž oběsil ve skříni –“

„Henry Storkin,“ řekl Mike. „To byla pravděpodobně nehoda – erotická asfyxie.“

„Možná. Ale byl tu také Randolph Hyde, který si podřezal zápěstí, a než vykrvácel, uřízl si ještě genitálie. To už nebyla erotická asfyxie. Jde o to, pane Ensline, že když vás neodradí ani dvanáct sebevražd za šedesát osm let, pochybuji, že by vás odradily vzdechy a fibrilace několika pokojských.“

Vzdechy a fibrilace, to je dobré, pomyslel si Mike a napadlo ho, jestli by to nemohl převzít do své knihy.

„Jen několik těch dvojic bylo ochotno jít do toho pokoje poklidit víc než párkrát,“ řekl Olin a jedním douškem dopil svou sklenici.

„Kromě těch francouzských dvojčat.“

„Vee a Cee, to je pravda,“ přikývl Olin.

Mikea však nezajímaly pokojské a jejich… jak to říkal Olin? vzdechy a fibrilace. Starosti mu spíš dělal výčet těch sebevražd… jako by byl předtím tak tupý, že mu unikl ne samotný *fakt,* ale jeho význam. Jak Abraham Lincoln, tak John Kennedy měli viceprezidenty, kteří se jmenovali Johnson; jména Lincoln a Kennedy mají po sedmi písmenech, jak Lincoln tak Kennedy byli zvoleni v roce končícím 60. O čem všechny tyhle shody okolností vypovídají? Vůbec o ničem.

„Ty sebevraždy se do mé knihy náramně hodí,“ řekl Mike, „ale protože mám vypnutý magnetofon, můžu vám říct, že jsou způsobeny jevem, který jeden můj známý statistik nazývá řetězovým efektem.“

„Charles Dickens psal o bramborovém efektu,“ řekl Olin.

„Promiňte?“

„Když duch Jacoba Marleyho poprvé promluví na Scrooge, Scrooge mu řekne, že může být pouhou hromádkou hořčice nebo kouskem nedovařeného bramboru.“

„To má být zábavné?“ zeptal se Mike poněkud chladně.

„Nic z toho mi zábavné nepřipadá, pane Ensline. Vůbec nic. Teď mě pozorně poslouchejte. Sestra Vee, Celeste, zemřela na srdeční záchvat. Připomenu, že od raného mládí trpěla Alzheimerovou chorobou.“

„Přesto se její sestra těší dobrému zdraví, podle toho, co jste mi už řekl. Vlastně je to ukázka amerického úspěchu. Stejně jako vy sám, pane Oli-

ne, podle toho, jak vypadáte. Kolikrát jste navštívil pokoj 1408? Stokrát? Dvěstěkrát?“

„Vždycky jen na krátkou dobu,“ řekl Olin. „Je to jako vejít do pokoje naplněného jedovatým plynem. Když zadržíte dech, nic se vám nestane. Vidím, že se vám to přirovnání nelíbí. Nepochybně je považujete za pokroucené, možná směšné. Já si přesto myslím, že je přiléhavé.“

Opřel si bradu o napnuté prsty.

„Je také možné, že někteří lidé reagují na to, co žije v tom pokoji, rychleji a prudčeji, stejně jako se někteří lidé, kteří se potápějí s akvalungem, přizpůsobují rychleji než jiní. Za dobu téměř staleté existence hotelu si personál vypěstoval vědomí, že pokoj 1408 je otrávený. Je to součástí historie hotelu, pane Ensline. Nikdo o tom nemluví, stejně jako o tom, že ve většině hotelů je čtrnácté patro ve skutečnosti třinácté… ale všichni to vědí. Kdybychom měli k dispozici všechna fakta a záznamy vztahující se k tomu pokoji, byl by to úžasný příběh… ještě znepokojivější, než by se vašim čtenářům mohlo líbit. Řekl bych například, že každý newyorský hotel má své sebevraždy, ale vsadil bych život na to, že tucet v *jednom pokoji* jich má pouze Dolphin. A když ponechám stranou Celeste Romandeauovou, co přirozená úmrtí v tom pokoji? Takzvaná přirozená úmrtí.“

„Kolik jich bylo?“ Myšlenka na přirozená úmrtí v pokoji 1408 Mikea nikdy nenapadla.

„Třicet,“ odpověděl Olin. „Nejméně třicet. O třiceti vím.“

„Vy lžete!“ vyhrkl, než si to stačil uvědomit.

„Ne, pane Ensline, ujišťuji vás, že nelžu. Opravdu jste si myslel, že necháváme ten pokoj volný jen z nějaké babské pověrčivosti nebo kvůli nějakým směšným newyorským báchorkám? Kvůli tomu, že každý starý dobrý newyorský hotel má mít svého neklidného ducha, který v jednom pokoji řinčí neviditelnými řetězy?“

Mike Enslin si uvědomil, že podobná myšlenka – byť přímo nevyslovená, ale stejně – byla v jeho nové knize o *deseti nocích* skrytě přítomná. A slyšet Olina ji pohrdlivě vyslovit popuzeným tónem vědce, který se ošklíbá nad domorodým čarodějem, který šamansky rozhazuje rukama, Mikeovu rozmrzelost nikterak nerozptýlilo.

„V hotelové branži máme své pověry a tradice, ale nedopustíme, aby nám překážely v obchodě, pane Ensline. Na Středozápadě, kde jsem v té-

hle branži začínal, mají takové přísloví: ‚Když jsou ve městě dobytkáři, neexistují pokoje, kde by byl průvan.‘ Pokud máme volné pokoje, zaplníme je. Z tohoto pravidla jsem učinil jedinou výjimku – a teď o ní poprvé hovořím – a to v případě pokoje 1408, pokoje ve třináctém poschodí, jehož číslice dávají součet třináct.“

Olin se na Mikea Enslina nevzrušeně podíval.

„Je to nejen pokoj sebevražd, ale i mrtvic, infarktů a epileptických záchvatů. Jeden muž, který v tom pokoji bydlel – to bylo ve třiasedmdesátém roce – se prokazatelně utopil v misce polévky. Nepochybně byste to označil za směšné, ale já jsem mluvil s tehdejším šéfem hotelové ochranky, který viděl úmrtní list. Síla toho, co v tom pokoji sídlí, zjevně ochabuje kolem poledne, což je doba, kdy se uklízejí pokoje, a přesto znám pár pokojských, které v tom pokoji uklízely a teď trpí srdečními problémy, rozedmou plic, cukrovkou. Před třemi lety byl na tom poschodí problém s topením a tehdejší šéf údržby pan Neal musel jít kontrolovat topná tělesa do několika pokojů, mezi nimi i do pokoje 1408. Po jeho návštěvě i potom vypadal celkem normálně, ale odpoledne následujícího dne zemřel na masivní krvácení do mozku.“

„Shoda okolností,“ řekl Mike. Přesto nemohl popřít, že Olin je dobrý. Kdyby dělal vedoucího na letním táboře, už při prvním vyprávění strašidelných příběhů u táboráku by vyděsil devadesát procent dětí.

„Shoda okolností,“ opakoval Olin tiše a ani ne příliš pohrdlivě a podával Mikeovi klíč se starým mosazným přívěskem. „Jak jste na tom se srdcem, pane Ensline? Nemluvím o krevním tlaku, ale psychickém stavu.“

Mike zjistil, že zdvihnout ruku ho stojí obrovské úsilí… ale jakmile s ní pohnul, už to šlo dobře. Sáhl po klíči bez sebemenšího zachvění v konečcích prstů, aspoň jak to viděl on.

„S tím vším jsem na tom dobře,“ řekl a uchopil zašlý mosazný přívěsek. „A navíc mám svou havajskou košili pro štěstí.“

Olin trval na tom, že s Mikem vyjede výtahem do čtrnáctého patra, a Mike nic nenamítal. Zajímalo ho, jestli se z pana Olina mimo ředitelskou kancelář stane opět ten ušlápnutý pan Olin, lokaj, který upadl do spisovatelových spárů.

Zastavil je muž ve smokinku – Mike ho tipoval na vedoucího restaurace nebo vrchního číšníka – podal Olinovi tenký svazek papírů a řekl mu něco francouzsky. Olin zamumlal odpověď, přikývl a rychle se podepsal. Muzi-

kant v baru teď hrál „Podzim v New Yorku“. Z té dálky to znělo s ozvěnou, jako nějaká hudba ze snu.

Muž ve smokinku řekl „*Merci bien*“ a šel si po svém, stejně jako Mike s ředitelem hotelu. Olin se znovu zeptal, jestli Mikeovi nemá vzít tašku, a Mike to znovu odmítl. Ve výtahu Mike bezděčně upřel oči na tři úhledné řady tlačítek. Všechno bylo, jak má být, ale přesto… při pozornějším pohledu jste zjistili, že nad tlačítkem s dvanáctkou je tlačítko se čtrnáctkou. *Jako by,* napadlo Mikea, *mohli potlačit existenci čísla jen tím, že ho vynechají na ovládacím panelu výtahu.* Pošetilost, a přesto měl Olin pravdu: dělá se to na celém světě.

Když se výtah rozjel, Mike řekl: „Něco by mě zajímalo. Proč jste si prostě nevymysleli fiktivního hosta pokoje 1408, když vás děsí tak strašně, jak říkáte? Ostatně, pane Oline, proč ho neprohlásíte za svou vlastní rezidenci?“

„Zřejmě jsem se bál, že bych mohl být nařčen z podvodu, když ne lidmi zodpovědnými za uplatňování státních a federálních občansko-právních předpisů – hoteloví zaměstnanci mají k občansko-právním předpisům stejný vztah jako mnozí vaši čtenáři k nočnímu řinčení řetězů – tak mými šéfy, kdyby se o tom doslechli. Když nedokážu přesvědčit vás, abyste se od toho pokoje držel dál, pochybuju, že bych přesvědčil správní radu Stanley Corporation, že jsem z nabídky stáhl dokonale zařízený pokoj, protože jsem se bál, že občas vyděsí nějakého obchodního cestujícího natolik, že vyskočí z okna a rozplácne se na Šedesáté první ulici.“

Tohle Mikea znepokojilo nejvíc ze všeho, co dosud Olin řekl. *Protože on už se mě nesnaží přesvědčit,* pomyslel si. *Jakkoli přesvědčivý dokázal být ve své ředitelské kanceláři – možná to způsobovaly nějaké vibrace vycházející z toho perského koberce* – mimo kancelář tuto schopnost ztrácel. Zodpovědný byl stále, to ano, to bylo vidět, když tomu člověku podepisoval ty papíry, ale přesvědčivý už ne. Už z něj nevyzařoval žádný osobní magnetismus. Tady ne. V každém případě tomu věří. Všemu tomu věří. Nade dveřmi se rozsvítila dvanáctka a po ní čtrnáctka. Výtah zastavil.

Dveře se otevřely do naprosto obyčejné hotelové chodby s rudozlatým kobercem (rozhodně žádným peršanem), a elektrickými lampami, které vypadaly jako plynové lucerny z devatenáctého století.

„Tak jsme tu,“ řekl Olin. „Tohle je vaše poschodí. Omluvte mě, že vás tady opustím. Pokoj 1408 je vlevo, na konci chodby. Pokud nutně nemusím, nechodím dál než sem.“

Mike Enslin vyšel z výtahu a připadalo mu, že má nohy těžší, než by měl mít. Obrátil se zpátky k Olinovi, obtloustlému mužíkovi v černém saku s pečlivě uvázanou kravatou vínové barvy. Udržované ruce měl teď Olin sepjaté za zády a Mike si všiml, že je v obličeji bílý jako křída. Na vysokém čele bez vrásek se mu perlily krůpěje potu.

„V pokoji je přirozeně telefon," řekl Olin. „Můžete zkusit zavolat, kdybyste měl nějaké potíže, ale pochybuju, že bude fungovat, pokud to ten pokoj nebude chtít."

Mike přemýšlel o nějaké konverzační odpovědi, jako že aspoň ušetří za pokojovou službu, ale najednou zjistil, že má jazyk stejně těžký jako nohy. Jen mu tak bezvládně ležel v ústech.

Olin vytáhl zpoza zad jednu ruku a Mike viděl, že se chvěje. „Pane Ensline," řekl. „Mikeu. Nedělejte to. Proboha –"

Než to stihl doříct, dveře výtahu se zavřely. Mike chvíli zůstal stát v dokonalém tichu chodby newyorského hotelu Dolphin na poschodí, které by nikdo z personálu neoznačil za třinácté, a přemýšlel o tom, že si přivolá výtah.

Jenže kdyby to udělal, Olin by vyhrál. A v místě, kde měla být nejlepší kapitola jeho nové knihy, by zelo hluboké prázdno. Čtenáři by to možná nevěděli, jeho vydavatel a jeho agent by to možná nevěděli, právník Robertson by to možná nevěděl… ale on by to věděl.

Takže místo přivolání výtahu si sáhl na cigaretu za uchem – aniž by to úzkostlivé gesto vnímal – a letmo se dotkl límce své košile pro štěstí. Pak se vydal chodbou k pokoji 1408 a jeho malá taška s věcmi na jednu noc se mu houpala u nohy.